

dacím a pod.), které zřídily a vydrží odborné ústavy léčebné, jež jinak plní úkoly, náležející nemocnicím.

§ 8.

Podpory nemocnicím ve smyslu předchozích ustanovení rozděljuje ministerstvo veřejného zdravotnictví a tělesné výchovy ve srovnání s ministerstvem financí.

Za tím účelem přidělí ministerstvo veřejného zdravotnictví a tělesné výchovy ve shodě s ministerstvem financí zemským správním výborům českému, moravskému a zemské správní komisi slezské každoročně dotaci ve výši 75% výnosu přírážky v dotyčné zemi, a to v Čechách po odečtení praecipua pro všeob. nemocnici v Praze (§ 3, ad 1.).

Zemské výbory rozdělí pak samy podpory jednotlivým nemocnicím, nad nimiž mají dohled, a to dle zásad uvedených v § 6 tohoto zákona, a jsou povinny každoročně o rozdělení dotace podati ministerstvu veřejného zdravotnictví a tělesné výchovy zprávu.

Podpory nemocnicím na Slovensku a v Podkarpatské Rusi uděluje ministerstvo veřejného zdravotnictví a tělesné výchovy samo, a to po odečtení praecipua pro státní pokladnu (§ 3, ad 2., tohoto zákona), ve výši 75% výnosu přírážky v dotyčné zemi.

Zbytek nerozděleného výnosu přírážky rozděljuje pak ministerstvo zdravotnictví, berouc předem zřetel na veřejné nemocnice státní, jakož i ústavy léčebné uvedené v § 7 zákona.

Ministerstvo veřejného zdravotnictví a tělesné výchovy předloží konečné návrhy na rozdělení dotací každoročně — mimo případy, kdy jde o záležitosti neodkladné — poradnímu sboru, zřízenému při ministerstvu veřejného zdravotnictví a tělesné výchovy na základě zákona z 9. dubna 1920, čís. 242 Sb. z. a n., k podání dobrého zdání o plánu rozdělovacím.

§ 9.

Fondu budou ze státních prostředků — pokud to dovolí zřetel na státní finance — poskytnuty zálohy za tím účelem, aby mohly býti v nejnutnějších případech nemocnicím podpory včas poskytnuty.

§ 10.

Od 1. ledna 1922 po dobu působnosti tohoto zákona nebude se vybírat přírážka, zavedená ve prospěch fondu všeobecné nemocnice pražské min. nařízením z 30. března 1918, čís. 124

ř. z., a přírážka vybíraná na Slovensku a v Podkarpatské Rusi na základě zák. čl. XXI. z r. 1898.

§ 11.

Přírážka vyměřuje se v Čechách, na Moravě a ve Slezsku stejnými orgány a stejným způsobem, jako obecní přírážka k přímým daňm státním dle ustanovení pro ně platných.

O rekursu rozhoduje s konečnou platností finanční úřad I. stolice (berní správa).

Na Slovensku a v Podkarpatské Rusi platí o vyměrování přírážky a opravných prostředcích ustanovení platná pro krajinskou přírážku nemocniční (zák. čl. XXI. z r. 1898).

O splatnosti vybírání a vymáhání přírážky, dále úrocích z prodlení a promlčení přírážky jsou směrodatnými předpisy pro státní daně přímé, k nimž se přírážka vyměřuje.

§ 12.

Zákon tento nabývá účinnosti dnem vyhlášení a pověřují se jeho provedením ministr veřejného zdravotnictví a tělesné výchovy a ministr financí v dohodě se zúčastněnými ministry.

T. G. Masaryk v. r.

Dr. Beneš v. r.

Dr. Vrbenský v. r.

A. Novák v. r.

478.

Zákon ze dne 21. prosince 1921,

jímž se mění a doplňují zákony ze dne 17. prosince 1919, čís. 16 a 17 Sb. z. a n. z roku 1920, a ruší zákon ze dne 12. srpna 1921, čís. 289 Sb. z. a n.

Národní shromáždění republiky Československé usneslo se na tomto zákoně:

§ 1.

Paragraf 3. zákonů ze dne 17. prosince 1919, čís. 16 a 17 Sb. z. a n. z roku 1920, doplňuje se tím, že za slova „výhradním povoláním“ se připojuje „a služební požitky z ní tvoří převážnou většinu veškerých jeho příjmů“.

§ 2.

Odstavec IV. § 11 těchže zákonů doplňuje se touto větou:

„Pro rok 1922 činí tento drahotní přídavek 100% jejich celkového služného.“

§ 3.

Zákon ze dne 12. srpna 1921, čís. 289 Sb. z. a n., se zrušuje.

§ 4.

Zřízenci obecní a okresní nejsou povinni vracetí peníz vyplacený jim do 31. prosince 1921 jako drahotní přídavek neb výpomoc přesahující výměru tímto zákonem stanovenou.

§ 5.

Zákon tento nabývá účinnosti dnem 1. ledna 1922 a provede jej ministr vnitra.

T. G. Masaryk v. r.

Dr. Beneš v. r.

Černý v. r.

479.

Zákon ze dne 19. prosince 1921

o ochraně znaku a názvu červeného kříže.

Národní shromáždění republiky Československé usneslo se na tomto zákoně:

§ 1.

Uživati znaku červeného (ženevského) kříže, t. j. kříže barvy červené na bílém poli, chráněného ženevskou úmluvou ze dne 6. července 1906, a uživati názvu „červený kříž“ nebo „ženevský kříž“ smějí kromě vojenské zdravotní služby na území republiky Československé toliko:

1. Společnost Československého červeného kříže v Praze a ústavy, které ona prohlásí za své orgány, v mezích stanov této společnosti;

2. delegace zahraničních společností červeného kříže u výkonu svého poslání, pokud k tomu obdrží svolení od ministerstva zahraničních věcí po návrhu předsednictva Společnosti Československého červeného kříže.

§ 2.

(1) Ministerstvo veřejného zdravotnictví a tělesné výchovy v dohodě s ministerstvem vnitra a ministerstvem národní obrany může povolití také jiným, vojenské zdravotní službě věnovaným korporacím, ústavům a orgánům,

aby užívaly znaku a názvu červeného kříže v určitém rozsahu a určitým způsobem.

(2) Každé povolení budiž vyhlášeno ve Sbírce zákonů a nařízení.

§ 3.

(1) Povolení ku používání znaku a názvu červeného (ženevského) kříže, zejména v ochranných známkách, pokud lhůta, na kterou povolení uděleno bylo, již neuplynula neb dříve neuplyne, zanikají 90. dnem účinnosti tohoto zákona.

(2) Zásoby zboží označeného ve smyslu udělených povolení znakem neb jménem červeného (ženevského) kříže smějí však až do konce roku 1921 býti volně prodávány.

(3) Ministr vnitra může prodloužití tuto lhůtu ze závažných důvodů do konce roku 1922.

§ 4.

(1) Použije-li kdo v životě veřejném neb obchodním znaku červeného kříže na bílém poli, nebo slov „červený kříž“ nebo „ženevský kříž“ ke vnějšímu označení své činnosti neb osobních vlastností, nejsou k tomu oprávněni podle tohoto zákona, nebo použije znaků nebo slov tak podobných, že by mohly uváděti v omyl, bude potrestán, pokud by čin takový nespadal pod přísnější ustanovení zákona trestního, pokutou do 10.000 Kč nebo vězením (uzamčením) do 1 měsíce; jsou-li tu okolnosti přitěžující, může býti uložen trest pokuty i vězení současně.

(2) Pro případ, že by se pokuta ukázala nedobytnou, uložití jest současně se stanovením pokuty náhradní trest vězení (uzamčení), který v případě nedobytnosti nastoupí na místo pokuty. Náhradní tento trest budiž stanoven tak, aby nepřevyšoval polovici nejvyšší výměry trestu na svobodě, uloženého v zákoně.

(3) Trestu podrobena jest i vědomé spolupůsobení a podporování trestného jednání.

(4) Jde-li o opětné zneužití znaku a chráněných slov, může býti trest zdvojnásoben.

§ 5.

Osoby, které v době války použijí znaku červeného kříže nebo označení slov „červený kříž“ nebo „ženevský kříž“ proti předpisům tohoto zákona, budou, pokud by čin nespadal do trestní pravomoci soudní, potrestány vězením do 6 měsíců. Vedle trestu vězení lze uložití ještě trest pokuty do 20.000 korun čsl.